

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Przeworsku

z dnia 19 stycznia 2016 r.

Powód (...) S.A. w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew (k.2-6) o zasądzenie od pozwanego B. K. kwoty 1609,71 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 września 2015 r. oraz kosztami procesu według norm przepisanych w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swojego stanowiska powód podał, iż dochodzone roszczenie wynika z umowy pożyczki pieniężnej (stanowiącej kredyt konsumencki) oznaczonej numerem (...), zawartej przez strony w formie pisemnej w dniu 28 czerwca 2014 r. Powód podał, że na podstawie wskazanej umowy powód udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 1000 zł, a pozwany zobowiązał się ją spłacić w 45 tygodniowych ratach w wysokości 41,84 zł. Dodatkowo pozwany zobowiązał się zapłacić opłatę przygotowawczą w wysokości 159,60 zł, opłatę dodatkową w postaci obsługi pożyczki w domu klienta w wysokości 491 zł oraz koszt ubezpieczenia spłaty pożyczki w kwocie 140 zł. Powód wskazał, również iż strona pozwana nie wywiązała się ze zobowiązania zawartego z powodem, w związku z czym powód wypowiedział umowę pożyczki zawartą z pozwanym, a dochodzone roszczenie stało się wymagalne.

Powód podał, że pozwany nie dokonał żadnej wpłaty na konto powoda. Powód wskazał, że na dochodzoną pozew sumę 1609,71 zł składa się kapitał pozostały do spłaty w wysokości 1299,60zł, kwota 64,06 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych, opłata przygotowawcza za obsługę pożyczki w domu klienta w wysokości 246,05 zł.

W dniu 19 października 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym przekazał rozpoznanie sprawy do tutejszego Sądu (k.7)

Pozwany B. K. nie ustosunkował się do żądania pozwu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 czerwca 2014 r. roku pozwany B. K. zawarł umowę pożyczki nr (...) z (...) S.A. w W.. Stosownie do zawartej umowy (...) S.A. w W. udzielił pozwanemu B. K. pożyczki w kwocie 1000 zł, przy czym opłata przygotowawczą wynosiła łącznie 159,60 zł, opłata dodatkowa w postaci obsługi pożyczki w domu klienta wynosiła 491 zł, a koszt ubezpieczenia spłaty pożyczki kwotę 140 zł.

Na podstawie zawartej umowy pozwany zobowiązał się do spłaty łącznego zobowiązania w wysokości 1884,12 zł w 45 tygodniowych ratach w wysokości po 41,87 zł.

Stosownie do zawartej umowy(punkt 17) w przypadku gdy klient opóźnia się ze spłatą 2 rat pożyczki pożyczkodawca ma prawo wezwać klienta do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni, pod rygorem wypowiedzenia umowy pożyczki, a w przypadku braku zapłaty wypowiedzieć umowę w terminie 30 dni od doręczenia wypowiedzenia umowy. Po upływie okresu wypowiedzenia pożyczkodawca ma prawo dochodzić od klienta całości łącznej kwoty zobowiązania.

Dowód: umowa pożyczka nr (...) zawarta pomiędzy pozwanym B. K. a (...) S.A. w W. (k.16-17),

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o materiał dowodowy mający charakter dowodów z dokumentów.

Dokumenty urzędowe (art. 244 § 1 k.p.c.) sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy w zakresie ich działania, które stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Powód przedstawił także

dokument prywaty (art. 245 k.p.c.) w postaci umowy pożyczki (k.16-17) stanowiący dowód tego, że osoby które je podpisały, złożyły zawarte w nich oświadczenia.

Natomiast nie może stanowić dowodu w niniejszej sprawie przedłożona przez powoda wraz z pozwem kserokopia wypowiedzenia umowy pożyczki z dnia o 6 listopada 2014 r. (k.18) oraz kserokopia przedsądowego wezwania do zapłaty z dnia 08.05.2015 r.(k.19).

Zwykła odbitka ksero nie stanowi w ocenie Sądu dokumentu, gdyż nie zawiera ani podpisu osoby poświadczającej, która odbitkę sporządziła, ani oryginalnego podpisu wystawcy dokumentu kopiowanego, ponieważ podpis oryginalny został tu odwzorowany metodą kopiowania elektrostatycznego, tj. kserograficznie. Należy podkreślić, że w przypadku odbitek ksero nie jest możliwe przeprowadzenie ekspertyzy autentyczności podpisu i całego dokumentu. Biegły pismoznawca z reguły nie będzie mógł stwierdzić, czy odbitka ksero nie obejmuje dokumentu odpowiednio wcześniej spreparowanego, a także, czy podpis na dokumencie nie został przerobiony lub podrobiony, w tym również przeбитo z innego dokumentu. Zatem, w przypadku kserokopii nie jest możliwe udowodnienie bądź obalenie zarzutu fałszu dokumentu. Nadmienić należy, iż strona powodowa była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, który powinien zadbać o należyte prowadzenie postępowania dowodowego i przedłożenie dowodów w oryginale bądź poświadczonych za zgodność z oryginałem. Sąd nie miał obowiązku działania z urzędu w gromadzeniu materiału dowodowego, ani w jego uzupełnieniu.

Sąd zważył, co następuje:

W oparciu o przedstawiony przez powoda materiał dowodowy Sąd uznał, że powództwo (...) S.A. w W. przeciwko pozwanemu B. K. nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy wskazać, iż w przypadku nie podjęcia obrony przez pozwanego stosownie do art. 339 § 2 k.p.c., w którym określono podstawę formalną wyroku zaocznego, sąd - jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości - zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. m.in. wyrok SN z dnia 7 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, LEX nr 7094).

W przedmiotowej sprawie wysokość dochodzonego przez powoda roszczenia budzi wątpliwości, gdyż zachodzi oczywista sprzeczność pomiędzy żądaniem pozwu, a treścią załączonych do pozwu dokumentów, z których roszczenie ma wynikać.

W ocenie sądu powód nie udowodnił swojego roszczenia, tj. nie wykazał podstaw faktycznych do żądania zapłaty kwoty wskazanej w pozwie. Oparł on swoje roszczenie jedynie na umowie pożyczki z dnia 28 czerwca 2014 r.

Niemniej jednak nie poparł on swojego żądania żadnymi dowodami świadczącymi o braku spłaty przez pozwanego kwoty wynikającej ze zobowiązania. Powód nie przedłożył bowiem dokumentów w postaci wezwania pozwanego do zapłaty oraz wypowiedzenia umowy pożyczki ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru, z których w istocie wynikałby fakt istnienia zadłużenia w stosunku do pozwanego.

Jak wskazano wyżej przedłożona przez powoda kserokopia wypowiedzenia umowy pożyczki z dnia 6 listopada 2014 r. (k.18) oraz kserokopia przedsądowego wezwania do zapłaty z dnia 08.05.2015 r.(k.19) nie mogą być dowodami w przedmiotowej sprawie. W ocenie sądu jeżeli strona przedłoży wyłącznie odbitkę ksero zamiast właściwego dokumentu, to przeprowadzenie dowodu z tej odbitki ksero nie jest możliwe, gdyż Kodeks postępowania cywilnego nie zna takiego środka dowodowego. Dokumenty, o których mowa w Kodeksie, to dokumenty oryginalne, które mogą być zastąpione odpisami urzędowymi, gdy ustawa wyraźnie na to pozwala. Brak natomiast przepisu pozwalającego na zastąpienie dokumentu (oryginalnego) jego niepoświadczonym odpisem, w tym przede wszystkim odbitką ksero.

Zwykle odpisy mogą pełnić pewną rolę w postępowaniu cywilnym (np. jako odpisy załączników dla strony przeciwnej), ale nie mogą być środkiem dowodowym w ramach dowodu z dokumentu, gdyż nie stanowią dokumentu.

Pogląd, że odbitka ksero nie jest dokumentem i nie można z niej przeprowadzać dowodu (podzielany przez Sąd rozpoznający przedmiotową sprawę), wyraził dobitnie Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 10 stycznia 2008 r., V ACa 816/07, Lex nr 398729, wskazując iż "Sama odbitka ksero lub inna kopia reprograficzna nie jest dokumentem w rozumieniu przepisów k.p.c. i nie może dokumentu zastąpić. Jeżeli zatem odbitka ksero (kserokopia) nie jest odpowiednio poświadczona, to nie stanowi ona dokumentu, a sądowi nie wolno przeprowadzać w tej sytuacji dowodu z dokumentu.

W tym miejscu należy również powołać się na stanowisko Sądu Okręgowego w Przemyślu zawarte w treści uzasadnienia wyroku z dnia 2 kwietnia 2015 r. sygn. akt I Ca 66/15 stosownie do którego kserokopii nie przysługuje walor dowodowy dokumentu i w związku z tym nie można uznać za udowodnionych okoliczności dowodzonych na podstawie kserokopii dokumentu, który wbrew dyspozycji przepisu art. 129 § 2 k.p.c. nie został potwierdzony za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda.

W ocenie Sądu brak przedstawienia dowodów świadczących o braku spłaty zadłużenia przez pozwanego powoduje że Sąd nie może poddać kontroli skuteczności wypowiedzenia przedmiotowej umowy, a w szczególności terminu wypowiedzenia umowy jak również czy zachodziły przesłanki do jej wypowiedzenia.

Stosownie bowiem do punkt 17 zawartej umowy pożyczki w przypadku gdy klient opóźnia się ze spłatą 2 rat pożyczki pożyczkodawca ma prawo wezwać klienta do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni pod rygorem wypowiedzenia umowy pożyczki, a w przypadku braku zapłaty wypowiedzieć umowę w terminie 30 dni od doręczenia wypowiedzenia umowy. Po upływie okresu wypowiedzenia pożyczkodawca ma prawo dochodzić od klienta całości łącznej kwoty zobowiązania.

Reasumując brak przedstawienia przez powoda dowodów co do skutecznego wypowiedzenia przez powoda umowy pożyczki uniemożliwia stwierdzenie przez Sąd zasadności dochodzenia od pozwanego łącznej kwoty zobowiązania.

W myśl art.232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Sąd cywilny może czynić własne ustalenia jedynie w oparciu o materiał dowodowy zainicjowany przez strony, stosownie do przepisów postępowania cywilnego opartego na zasadzie kontradiktoryjności znajdującej odzwierciedlenie w szczególności w treści cytowanego przepisu art. 232 k.p.c

M.-prawna norma korelująca ze wskazanym przepisem jest zawarta w art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

O tym, co która ze stron stosunku cywilnoprawnego ma udowodnić w sporze toczącym się przed sądem, decydują przede wszystkim: przedmiot sporu, prawo materialne regulujące określone stosunki prawne oraz prawo procesowe normujące zasady postępowania dowodowego.

Należy jednoznacznie podkreślić, iż w sprawach cywilnych sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy czy też do uzupełnienia postępowania dowodowego o dowody, na których istnienie wskazują strony, lecz których nie przedstawiły. Obowiązek dowodzenia spoczywa bowiem na stronach.

To na powodzie stosownie do art. 232. k.c. w związku art. 6 k.c. spoczywał ciężar udowodnienia nie tylko istnienia samej wierzytelności przysługującej mu względem pozwanego ale przede wszystkim podstawy i słuszności naliczenia wskazanej pozwem kwoty.

W ocenie Sądu brak przedstawienia przez powoda dokumentów świadczących o skutecznym wypowiedzeniu pozwanemu zawartej umowy pożyczki (tj. otrzymanego przez pozwanego wypowiedzenia umowy pożyczki oraz wezwania pozwanego do zapłaty) powoduje brak udowodnienia roszczenia powoda do zasady jak i w wysokości wskazanej w pozwie.

Na podstawie samych twierdzeń strony powodowej zawartych w żądaniu pozwu, sąd nie może bowiem ustalić, czy zobowiązanie pozwanego względem powoda stało się wymagalne (i z jakim dniem).

Należy podkreślić, iż w przedmiotowym postępowaniu strona powodowa reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika, który powinien być świadomy wystąpienia negatywnych konsekwencji procesowych w przypadku zaniedbania powinności udowodnienia dochodzonych roszczeń.

Mając na uwadze, że powód nie udowodnił stosownie do art. 6 k.c., iż przysługuje mu względem pozwanego roszczenie w kwocie 1609,71 zł Sąd na podstawie powołanych przepisów powództwo oddalił. Sąd oddalił również żądanie o zasądzenie kosztów postępowania w oparciu o art. 98 k.p.c.

ZARZĄDZENIE

1. ***odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda***

2. kal. 14 dni.

P., dnia 8.02.2016 r.